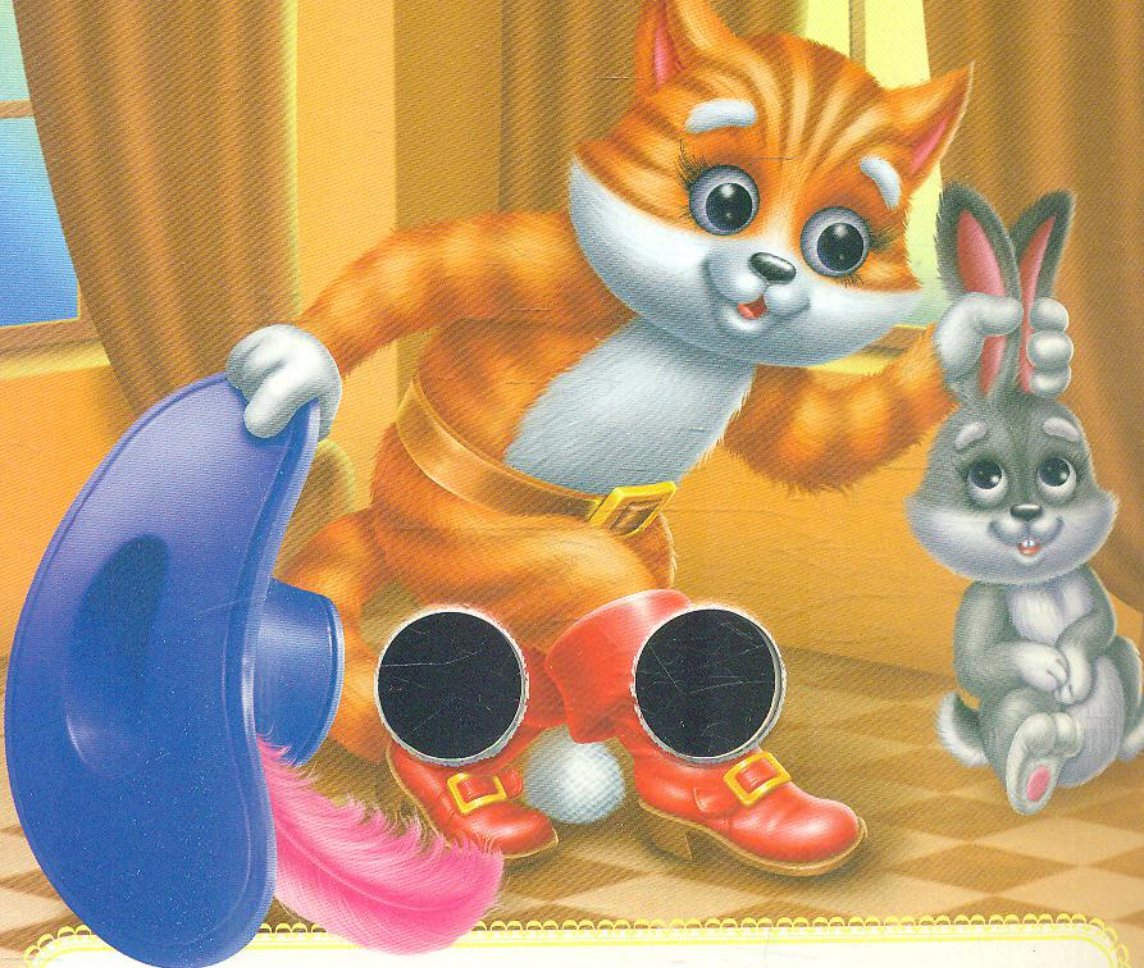

Жив собі мірошник, і було в нього троє синів. Коли мірошник помер, він залишив синам спадщину. Старшому дістався млин, середущому — віслюк, а молодшому довелося взяти кота.

— Господарю, — нявкнув кіт. — Я, звісно, не млин і не віслюк, але й не якийсь там звичайний кіт. Купи мені пару чобіт та дай мішок, і скоро ти заживеш так, як раніше і не мріяв.

Господар кота здивувався, але його прохання виконав. Кіт одразу натягнув на задні лапи чоботи та й подався до лісу. Там він упіймав у мішок зайця і попрямував до королівського палацу. Кіт низенько вклонився королю й сказав:

— Ваша величносте, мій господар маркіз де Карабас на знак пошани надіслав вам зайця.

— Передай маркізові моє задоволення.

За кілька тижнів король разом з дочкою виїхав на прогулянку в кареті. Кіт прибіг до свого господаря й каже: